

werden. Herhaalde pogingen om het klooster te hervormen, waren beproefd en mislukt. Maar in 1490 scheen de kans gunstiger. Destijds stond er een abt aan het hoofd, Jordaan van Driel, die als Geldersch edelman, »zooveel vrienden in Holland niet had,” zegt de kronijk, en Heer Jan, de eerste graaf van Egmond, wist nogmaals een pauselijke bulle te verkrijgen, waarbij geheele hervorming van het klooster werd gelast. De monniken, die haar niet wilden aannemen, zouden de abdij moeten verlaten, maar een jaargeld ontvangen. 't Was echter ook ditmaal vergeefs. De monniken sloten voor de afgezonden commissarissen de poorten, die eerst op de scherpe bedreigingen van graaf Jan open gingen. Het baatte niet, of de oproerigen in de spijskamer werden opgesloten, of geestelijken uit andere kloosters naar de abdij werden overgebracht, of de commissarissen hen door vriendelijkheid en welwillendheid tot een schikking wilden brengen. Heer Jordaan mocht dan al geen Hollander zijn, handelbaar was hij daarom niet. »Als een dove adder heeft hij na zoodanig verzoek in 't minst niet geluisterd.” Zelfs wist hij van den paus een herroeping van het vorige bevelschrift te verwerven en zich den steun van hertog Filips te verzekeren. Graaf Jan ontving den last, zich in de zaken der abdij niet te mengen. Zoo ging het geruimen tijd voort. De oude en de nieuwe monniken leefden in voortdurenden twist. Heer Jordaan »maakte zich vrienden uit den onrechtvaardigen Mammon” en wist door geschenken van gouden en zilveren vaten uit den kloosterschat tal van wereldlijke en geestelijke Heeren, tot zelfs den bisschop van Kamerijk toe, op zijn hand te krijgen. Maar de graaf van Egmond hield wakker vol en eindelijk werd een soort compromis gesloten, dat zoowel de oude als de nieuwe monniken een deel der inkomsten zouden genieten. En toen Heer Jordaan het nuttiger